

[Aksel Larsen.]

forestiller mig, som vort forslag går ud på, at man årlig må stille en ikke ringe kapital til boligfondens rådighed og så bede den om med denne kapital af foretage udlån, så boligudgifterne sættes varigt ned og boligbyggeriets finansieringsforhold bringes ind i absolut faste rammer.

Det er naturligvis rigtigt, at der er nogen, der ikke kan lide udtrykket boligfond. På den anden side kan jeg jo kun med tilfredshed takke for, at ikke alene socialdemokratiet som sådant er blevet tilhænger af en boligfond — det fremgår jo af beslutningen på socialdemokratiets kongres i sommer — men at også regeringen er blevet tilhænger af en boligfond, og at de arbejderorganisationer og lejerorganisationer, hvor socialdemokratiet har ikke så ringe en indflydelse, også er blevet det, idet de har fremsat deres egen selvstændige skitse til, hvorledes man kunne skabe en boligfond, og hvordan den kunne virke.

Nu må jeg have lov til at sige, at jeg ikke i almindelighed er tilhænger af, at man øremærker pengene, så at visse penge, der indgår til det offentlige, skal anvendes til et bestemt formål. Men jeg kan godt tænke mig at gøre det i forbindelse med en boligfond, f. eks. hvis vi får en virkelig kapitalvindingsskat på fortjenesterne ved jord- og grundprisernes stigning. Det forekommer mig at være fuldkommen logisk, at provenuet af en sådan skat, for det måtte det blive, kunne indgå direkte i en boligfond. Men ellers er det vel sådan, at det må være staten, der stiller de fornødne midler til rådighed.

Organisationernes forslag går ud på noget andet. De forestiller sig, at man skal foretage en huslejeforhøjelse i den ældre boligmasse, men lade hele provenuet af denne huslejeforhøjelse indgå i boligfonden. Og de forestiller sig endvidere, at der skal pålægges parcelhusene en afgift, og at provenuet af denne afgift går direkte ind i boligfonden. Så vidt jeg kan se, er det naturligvis en metode, man kan anvende — jeg kan ikke i øjeblikket dømme om, hvorvidt den vil kunne skaffe de fornødne midler — men hvad angår det første, forhøjelse af huslejen i den ældre boligmasse, kan der anføres en mængde betragtninger, som siger, at dette virker urimeligt og uret-

færdigt over for dem, der bor i de pågældende lejligheder. Videre ved vi jo på grund af de triste erfaringer, vi har, at begynder man at forhandle praktisk om dette, så vil regeringen og regeringspartiet være særdeles villige til at glide ned ad skråplanet med hensyn til at lade størsteparten af en sådan lejeforhøjelses provenu gå til dem, der nu mere eller mindre tilfældigt ejer de pågældende ejendomme, og så bliver der meget lidt til boligfonden.

Endelig vil jeg for det tredje sige, at jeg er ikke tilhænger af en huslejeudligning, som man vil gennemføre på den måde, at man først forhøjer huslejen i de lejligheder, man synes er for billige, og derpå ser, om det virker på huslejen i det nye byggeri. Jeg synes, man skal begynde med at presse huslejen ned i det nye og dyre byggeri, og når man er kommet på vej dér, så kan man forhandle, om der yderligere er grund til og rimelighed for at gøre noget.

Hvad angår parcelhusene, kan jeg ikke se andet, end at det forslag, organisationerne har stillet, er noget i retning af at gå over åen efter vand. Parcelhusejerne er stort set favoriseret ved den måde, hvorpå parcelhusenes regnskaber indgår i selvangivelserne — for de allerflestes vedkommende med et meget betydeligt underskud, der igen giver en betydelig skattelettelse. Jeg formoder, det er det, organisationerne er opmærksom på, og så synes de altså, at disse parcelhuse kan pålægges en afgift, hvorved de kommer til at hjælpe til billigelse af det nye byggeri. Det var jo noget nemmere, hvis man ændrede skattelovgivningen, således at den skattemæssige favorisering af flertallet af parcelhusejerne hørte op. Det er noget, vi har diskuteret, da vi behandlede forslaget til ligningslov her i folketinget, og vore synspunkter i den retning kender man.

I øvrigt fremfører de organisationer, som boligministeren omtalte, det synspunkt, at man må skabe ligestilling mellem ejere og lejere, og en sådan ligestilling eksisterer ikke, når ejernes boligudgift giver dem ret til nedslag i skatten, medens lejernes boligudgift ikke giver ret til et nedslag i skatten. Jeg tror derfor, at man hellere skulle interessere sig for i forbindelse med den påtænkte skattereform at få reguleret forholdet med parcelhusejernes skattetilsvær og de skatte-